

Residentie-Orkest met Frager onder Izquierdo

Van een medewerker

Het Kurzaalconcert dat gisteravond door het Residentie-Orkest werd gegeven, werd geleid door een nieuwe gast-dirigeert in het Nederlandse muzieklevens, de 32-jarige Chileen Juan Pablo Izquierdo, een musicus wiens antecedenten en kwaliteiten hier niet bekend waren.

Men kon zijn serieuze benadering echter spoedig gewaar worden uit een nauwe weergave van de Kerste suite in G-maor van Bach, waarin een goede balans tussen blazers en strijkers werd nagestreefd in een zeer principieel uitgewogen grondtempo dat een goede accentuering mogelijk maakte.

Hierdoor werd aan de intensiteit voorrang verleend boven een charmierende effectuering, zodat het aan de instrumentalisten zelf bleef om de glans aan de klank toe te voegen.

Aan deze uitnodiging werd door de blazers eenden dan door de strijkers voldaan, zodat het uiteindelijke effect iets te strak is gebleven. Maar gebieken was reeds, dat Izquierdo voortreffelijk dirigeert.

Wat zijn aandeel in het concert betreft, dit werkte geleidelijk naar een climax toe. Zijn begeleiding in het pianoconcert van Schumann getuigde van de nodige zilveren principiële muzikaliteit als bij Bach, en dit paste uitstekend bij het spel van Malcolm Frager, die alle consequenties heeft getrokken uit de door hem gereconstrueerde originele versie van het Schumannconcert.

Frager heeft geïntrigeerd door bepaalde onlogische aantekeningen voor de interpretatie, met gerust voordat hij de noden daartoe gevonden had. Dat betrof voornamelijk een aantal omwerkingen, die de componist had gemaakt om aan de piano een grotere melodische taak te geven; het concert was als te synfonisch gekritiseerd.

In het eerste deel vallen vijf in Fragers heromwerking enkele lijnen van de melodie aan de houtblazers toe en verder zijn er beter aangepaste accentueringen op het tempo.

Het eerste deel vooral krijgt in Fragers fenomenaal mooie, lyrische en toch strakke vertolking een ander karakter, in de solopartij doet dit enigszins denken aan het muzikale commentaar dat Schumanns liederen. In het bijzonder de Dichterliebe, kenmerkt.

Het accent ligt anders, veel minder romantisch en met veel minder sentimentele stuwung en het is niet overduidelijk te zeggen, dat het concert van Schumann op deze manier, zonder aan brillie te verliezen, aan inhoud en zeggingskracht heeft gewonnen.

Natuurlijk is Malcolm Frager door zijn prachtige benadering en zijn steeds aan soepelheid winnende talent hier de beste verdediger.

Het slot van het concert was een voorbeeldige vertolking van de Vijfde Symfonie van Mendelssohn, helder, contrastrijk, consequent en bijzonder muzikaal goordacht. Zoals deze Juan Pablo Izquierdo dirigeert, belooft hij tot een der allergrootsten te worden; een dergelijke goed gefundeerde zeggingskracht is zeer zeldzaam.

Residentie-Orkest onder Izquierdo met Theo Olof

Van onze Haagse medewerker voor muziek

Juan Pablo Izquierdo heeft vrijdagavond voor de tweede maal deze week het Residentie Orkest geleid in de serie zomerconcerten van de Kurzaal. Met dit tweede optreden bleek deze 32-jarige Chileense dirigent geheel te beantwoorden aan de verwachtingen die hij bij het concert van dinsdagavond had gewekt en waarvan een Haagse medewerker reeds verslag heeft gedaan.

Bij de ouverture Iphigenia in Aulis van Gluck werd onmiddellijk duidelijk hoe doelbewust Izquierdo te werk gaat om een levendige, duidelijke en uiterst boeiende uitvoering te verwezenlijken; de enige juiste mogelijkheid, nl. eenvoudig te spelen wat er staat met de natuurlijke ademning, die ontstaat als de structuur van de maat, waarop de componist zijn motieven heeft gebouwd, in acht wordt genomen.

Het was een openbaring, zeker voor degenen die zich van deze klassieke spelregels niet bewust zijn, te horen hoe vanzelfsprekend en zeker en hoe eenvoudig vooral het violconcert van Beethoven kan klinken als de uitvoerder niet „halsinhaltprefiert" maar het notenbeeld als het ware in klank projecteert en hoe eenvoudig -- vanzelfsprekend -- ook de violopartij wordt als de solist zich maar zou richten naar datgene wat het orkest hem aanreikt.

De tempi waren uitstekend; het eerste deel was werkelijk een allegro non troppo, dat stiel maar niet te, het larghetto was niet te langzaam en dus niet ongeordend sentimenteel en het ronde werd een verrukkelijk dansant en speels allegro zonder meer.

Daar waar de solist Theo Olof zich kon laten meemenen door deze heldere orkestrale conceptie was hij op zijn best en werd zijn toon minder „diepzinnig" en minder nadrukkelijk. Het zou voor menige schouwer een uiterst nuttige en belangrijke gebeurtenis kunnen zijn met deze muzikale dirigent langer te mogen werken.

Na de pauze kreeg een in 1964 gecomponeerde Elegie voor orkest met de Indiase naam Maqui (Verdriet) van de Chileense componist Leon Schidrowsky een gespannen uitvoering zodat door de vele experimenten van klank die het stuk bevat heen de programmatische inhoud ervan zijn uitwerking niet miste.

Met een verleidelijke geperfumeerde maar toch krachtige uitvoering van Ravel's La Valse werd het concert besloten.

Het zou te wensen zijn dat wij Izquierdo spoedig en dan langduriger terugzien, want wat tijd in deze korte tijd met het Residentie Orkest heeft bereikt was van een uitstekend niveau, waardoor het bezoeken van een concert meer wordt dan usance.